

Adreça: Número 2 de la Zona Franca, 25

Projecte que li afecta:

Barcelona Zona d'Innovació.

Nivell de protecció:

B: Béns Culturals d'Interès Local

– Manteniment integral de les parts arquitectòniques i elements decoratius originals, així com de l'entorn enjardinat original.

– Qualsevol canvi d'ús ha de permetre el manteniment de la tipologia.

– Qualsevol intervenció requerirà la realització d'una memòria d'investigació i recerca històrica que justifiqui i documenti les parts originals, defineixi les modificacions posteriors, i la seva integració amb la proposta sol·licitada.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.

Projecte original: Manuel Barbero, Rafael de la Joya i César Ortiz-Echagüe, arquitectes

Època: 1954-56

Estil: Neoracionalista

Us Original: Restauració

Descripció:

Els menjadors per al personal de la fàbrica de cotxes SEAT són un conjunt de pavellons entrelaçats i units per porxos que configuren espais íntims i sedants, tal com els autors preveien per a una activitat biològica que havia de servir de sedant físic i mental d'un personal que estava sotmès a la monotonia del treball en cadena. El conjunt es descompon en cinc pavellons-menjadors (un de direcció, un altre de tècnics i tres de treballadors), units internament per un pas on es disposen els diferents "office" de sales i la cuina d'abastiment global. D'aquesta manera s'evitava la massificació i també s'obtenien uns espais enjardinats. La presència dels jardins era bàsica per configurar aquesta arquitectura que provoca l'efecte oasi dintre del recinte fabril.

Degut a les escasses condicions de treball del subsòl en aquest indret de la Zona Franca, ja que es tracta de terres de replè, els autors, gràcies a les connexions que tenien amb l'empresa CASA (Construcciones Aeronáuticas, SA) van resoldre tota l'estructura i la coberta amb perfil·leria d'alumini. D'aquesta manera, amb poca càrrega estructural i mitjançant un enginyós sistema de pòrtics suportats per ròtules que transmeten només esforços axials, es resolva el tema de la cimentació. S'obtenia també, i amb molta sensibilitat, crear uns espais interiors molt lleugers, de gran lluminositat (controlada exteriorment per brise-soleils), oberts a un jardí interior; espais preparats per a una cabuda de 2.000 persones en una superfície de 11.850 m².

Els pavellons, de parets de maó, amb finestres de metall amb perfils especials i ventilació natural i forçada, es tanquen per una porxada d'estructura i coberta d'alumini.

Seguint la marcada línia avantguardista, el mobiliari procedia de Knox International (Madrid), i l'arquitecte Carlos Picardo hi contribuï en la decoració pictòrica del pavelló-menjador de direcció.

El conjunt aconseguí l'any 1957 el premi internacional d'arquitectura Reynolds, en la seva primera edició, concedit per l'American Institute of Architects, avalat per un jurat presidit per George Bain Cummings i del qual hi formava part Ludwig Mies van der Rohe; premi atorgat a la més notable contribució a l'ús estètic i estructural de l'alumini en arquitectura.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.